

Arrest

nr. 135 177 van 17 december 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X
 X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 25 augustus 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 augustus 2014 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlagen 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER, die loco advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De feiten worden in de nota met opmerkingen terdege uiteengezet als volgt:

“Verzoekers dienden op 25.7.2008 een eerste asielaanvraag in.

Op 28.12.2008 weigerde de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekers.

Op 26.5.2009 dienden verzoekers een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf o.g.v. artikel 9ter Vreemdelingenwet.

Op 12.7.2010 verklaarde de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid de aanvraag dd. 26.5.2009 onontvankelijk. Deze beslissing werd op 26.7.2010 aan verzoekers betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 16.8.2010 dienden verzoekers een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf o.g.v. artikel 9ter Vreemdelingenwet.

Op 2.9.2010 dienden verzoekers een tweede asielaanvraag in.

Op 21.10.2010 verklaarde de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid de aanvraag dd. 16.8.2010 onontvankelijk.

Op 19.10.2010 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid een beslissing houdende weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag.

Op 12.1.2011 dienden verzoekers een derde asielaanvraag in.

Op 24.2.2011 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid een beslissing houdende weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag.

Op 1.6.2011 dienden verzoekers een vierde asielaanvraag in. Het Nederlands werd daarbij bepaald als taal van het onderzoek, gelet op de vraag van verzoekers om bijstand van een tolk in de taal Rom.

Op 8.6.2011 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid een beslissing houdende weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag. Tegen deze beslissing stelde verzoeker een vordering tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 24.4.2012 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vordering bij arrest nr. 80 066.

Op 10.12.2012 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf o.g.v. artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Op 10.12.2012 verklaarde de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid de aanvraag dd. 13.7.2011 onontvankelijk en tevens werd een beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten genomen.

Op 21.5.2013 dienden verzoekers een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf o.g.v. artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Op 7.2.2014 verklaarde de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie de aanvraag dd. 21.5.2013 onontvankelijk en tevens werd een beslissing houdende inreisverbod gedurende een periode van 3 jaar genomen. Deze beslissingen werden op 2.4.2014 aan verzoekers betekend.

Op 9.2.2014 dienden verzoekers een asielaanvraag in bij de Zweedse autoriteiten.

Op 12.2.2014 verleenden de Belgische autoriteiten akkoord met de overname van verzoekers.

Op 20.3.2014 dienden verzoekers een vijfde asielaanvraag in. Het Nederlands werd daarbij bepaald als taal van het onderzoek, gelet op de vraag van verzoeker om bijstand van een tolk in de taal Duits.

Op 7.8.2014 weigerde de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekers.

Op 12.8.2014 nam de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding bevelen om het grondgebied te verlaten-asielzoeker (bijlagen 13quinquies)".

De hierboven vermelde bijlagen13quinquies van 12 augustus 2014 vormen de bestreden beslissingen. Zij zijn op identieke wijze gemotiveerd als volgt:

"Op 07/08/2014: werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermings-status genomen

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

2. Over de ontvankelijkheid

Er kan verzoekers geen belang worden ontzegd bij het thans voorliggende beroep om de enkele reden dat de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten werden gegeven op grond van een gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Immers kan een verzoekende partij argumenten aanvoeren waaruit blijkt dat zij zich niet bevindt in een of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Verder kan een verzoekende partij een middel van openbare orde aanvoeren, dat eveneens in alle omstandigheden dient te worden beoordeeld. Ten slotte is het ook zo dat in de aanhef van artikel 7 van de Vreemdelingenwet wordt verwezen naar meer voordelige bepalingen, vervat in een internationaal verdrag. Immers bepaalt de eerste zin van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, *“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag (...)”*. Er mag alleszins geen bevel worden gegeven of het bevel mag niet ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder artikel 3 EVRM waarvan de schending in casu wordt aangehaald.

De exceptie van ontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen door de verwerende partij in haar nota wordt dan ook verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In een eerste middel werpen verzoekers op, *“SCHENDING VAN DE MATERIELE MOTIVERINGS-VERPLICHTING EX ART. 1-3 WET 29 JULI 1991”*.

Verzoekers betogen als volgt:

“De bestreden beslissing vermeldt voor eerste verzoeker “Kosovo” als diens nationaliteit van verzoekers, terwijl zij de Kosovaarse nationaliteit heeft.

De bestreden beslissing gaat er derhalve verkeerdelijk vanuit dat eerste verzoeker dient terug te keren naar Kosovo, terwijl betrokkene in Kosovo geen verblijfsdocumenten heeft, en derhalve niet naar Kosovo kan terugkeren aangezien hij niet in de documentaire voorwaarden verkeert om zich naar Kosovo te begeven.

De beslissing is derhalve verkeerd gemotiveerd wat betreft de nationaliteit van eerste verzoeker, en dient om die reden te worden vernietigd.”

3.2. De bestreden beslissing die getroffen werd ten aanzien van eerste verzoekende partij verplicht haar tot niet meer dan het verlaten van het Schengengrondgebied, tenzij ze beschikt over verblijfsdocumenten voor een lidstaat van het Schengengrondgebied. Zij verplicht in tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden in hun verzoekschrift eerste verzoekende partij hoegenaamd niet om terug te keren naar Kosovo. Verzoekers' betoog inzake de verkeerde vermelding van de Kosovaarse nationaliteit op de bestreden beslissing die de eerste verzoekende partij aanbelangt, staat bovendien haaks op het verzoekschrift van eerste verzoekende partij zelf dat zij samen met tweede verzoekende partij heeft ingediend in het kader van het volle rechtsmacht beroep dat zij hebben aanhangig gemaakt tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus en waarin in de aanhef vermeld wordt dat eerste verzoekende partij de Kosovaarse nationaliteit heeft. Verzoekers laten ook na te duiden welke nationaliteit eerste verzoekende partij dan wel heeft. Hoe dan ook, de bestreden beslissingen kunnen niet vernietigd worden om de enkele reden dat de bestreden beslissing die getroffen werd ten aanzien van eerste verzoekende partij, ten onrechte Kosovo zou vermelden als nationaliteit. Kernvaststellingen van de bestreden beslissingen in het licht van artikel 52/3, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zijn immers dat verzoekers op illegale wijze in het Rijk verblijven en dat hun asielpprocedure op niets is uitgedraaid. Deze vaststellingen worden door verzoekers op geen enkele wijze betwist.

Het eerste middel is ongegrond.

3.3. In een tweede middel werpen verzoekers de schending op van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekers betogen als volgt:

“Een essentiële vaststelling in dit dossier is het gegeven dat de asielpcedure van verzoekers nog steeds hangende is; immers, bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor uw zetel, werd een beroep in volle rechtsmacht en met schorsende werking ingesteld tegen de weigeringsbeslissing van de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Hangende de asielprocedure kunnen verzoekers niet het voorwerp uitmaken van enige verwijderingsmaatregel (cfr. art. 39/79 Vreemdelingenwet).

De bijlagen 13quinqües kunnen derhalve niet ten uitvoer worden gelegd zolang de asielprocedure hangende is; op het ogenblik van de totstandkoming van de bestreden beslissingen had de Staatssecretaris derhalve geen enkel belang bij het nemen van de bestreden beslissing.

De totstandkoming van de beslissing is derhalve manifest onredelijk, aangezien deze eenvoudigweg niet uitvoerbaar was/ is op het ogenblik van de bestreden beslissing.

De Staatssecretaris beschikt over de (logische) mogelijkheid om (pas) een (nuttig) bevel om het grondgebied te verlaten te (laten) betekenen wanneer de asielprocedure van verzoekers afgesloten is, en wanneer geen schorsend beroep meer openstaat.”

3.4. De bestreden beslissingen vinden hun grondslag in artikel 52/3, §1 eerste lid van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11 of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/2.”

Artikel 75, §2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen luidt als volgt:

“§ 2.- Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, §1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinqües betekend. De documenten die aan de vreemdeling afgegeven werden op het ogenblik dat hij een asielaanvraag indiende, en, in voorkomend geval, het attest van immatriculatie, worden afgenomen.”

3.5. Op het ogenblik dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de in de bestreden beslissingen vermelde beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus treft, bevinden verzoekers zich tevens in de in artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bedoelde situatie, minstens betwisten zij dit niet. Conform de in punt 3.4. bedoelde bepalingen beslist de verwerende partij dan ook terecht tot de afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Verzoekers kunnen, zoals zij ook zelf terecht aangeven in hun verzoekschrift, gedurende de beroepstermijn en gedurende de behandeling van het beroep in volle rechtsmacht bij de Raad, ingesteld op grond van artikel 39/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, wel genieten van de toepassing van artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet. Dit houdt in dat verzoekers beschermd zijn tegen gedwongen tenuitvoerlegging van de gegeven bevelen om het grondgebied te verlaten. Verzoekers zijn van oordeel dat verwerende partij gelet op deze voormelde bescherming waarvan zij genieten, geen belang heeft bij het treffen van de bestreden beslissingen en dat ze kennelijk onredelijk zijn omdat ze niet uitvoerbaar zijn, doch dit komt neer op wetskritiek waarover de Raad niet vermag uitspraak te doen.

Het tweede middel is ongegrond.

3.6 In wat kan worden beschouwd als een derde middel werpen verzoekers een “eerste” schending op van artikel 3 EVRM.

Verzoekers betogen als volgt:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinqües) betekend aan verzoekers, biedt de Belgische autoriteiten de mogelijkheid om verzoekers te verwijderen van het Belgisch grondgebied en hen te repatriëren naar Pakistan.

Het betekenen van de bestreden beslissing geeft aldus aan de autoriteiten de vrijbrief om verzoekers te verwijderen alvorens een definitieve beslissing in de asielprocedure is tot stand gekomen.

Tegen de weigeringsbeslissing van de Commissaris-Generaal werd immers (tijdig) een beroep ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (stuk 4); deze procedure is nog hangende, een rechtsdag werd nog niet bepaald.

Verzoekers dreigen aldus te worden gerepatriëerd alvorens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich kan uitspreken over de hervorming van de beslissing van de Commissaris-Generaal; dit zou uiteraard een schending betekenen van art. 3 van het EVRM.

Het bevel om het grondgebied te verlaten betekent voor verzoekers dus het concrete risico om in strijd met art. 3 EVRM gerepatriëerd te worden, aangezien de Belgische overheid terzake over een titel beschikt om over te gaan tot repatriëring.

Het bevel om het grondgebied te verlaten bevat dus onvermijdelijk een (risico op) schending van art. 3 van het Verdrag, die noodzakelijkerwijze dient bestreden – voor een gedwongen verwijdering – teneinde deze repatriëring te verhinderen, aangezien deze niet meer kan worden aangevochten wanneer deze definitief zou zijn geworden.”

3.7. Verzoekers kunnen in het geheel niet gevolgd worden in hun betoog. Vooreerst ziet de Raad niet in op welke grond verwerende partij zou besluiten verzoekers te repatriëren naar Pakistan, daar waar de bestreden beslissing getroffen ten aanzien van tweede verzoekende partij onder de rubriek nationaliteit, “*Bosnië en Herzegovina*” vermeldt en voor de eerste verzoekende partij, “*Kosovo*”. Voorts staat verzoekers’ betoog inzake een mogelijke repatriëring terwijl hun volle rechtsmachtberoep nog niet werd beslecht, haaks op hun betoog dat ze voeren ter ondersteuning van het tweede middel. Hierin maken ze immers gewag van een bescherming tegen uitvoering van de bestreden beslissingen zolang hun aanhangig gemaakt volle rechtsmachtberoep nog niet beslecht werd door de Raad, wat steun vindt in artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet. Ten slotte concretiseren verzoekers hun grief betreffende artikel 3 EVRM niet. Zij tonen hoegenaamd niet aan dat de bestreden beslissingen strijdig zijn met artikel 3 EVRM daar waar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hun asielaanvraag reeds behandeld en afgewezen heeft. Verzoekers’ gehele betoog is niet meer dan een theoretisch betoog dat geen afbreuk kan doen aan de bestreden beslissingen.

Het derde middel is niet gegrond.

3.8 In wat kan worden beschouwd als een vierde middel werpen verzoekers een “*tweede*” schending op van artikel 3 EVRM, ditmaal in samenhang met artikel 13 EVRM.

Verzoekers betogen als volgt:

“In casu dient vastgesteld dat het beroep dat voorzien is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, blijkens de wetgeving en blijkens de bestreden beslissing enkel vatbaar is voor een niet schorsend beroep.

Enkel een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft schorsende werking; een vordering tot schorsing en/ of nietigverklaring heeft evenwel geen schorsende werking, zodat het bevel, zelfs hangende de annulatieprocedure, kan worden uitgevoerd.

Verzoekers verwijzen naar een recent arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dd. 27.02.14 (Josef / België) (70055/10); hierin wordt uitdrukkelijk gesteld dat deze mogelijkheid (“une telle construction”) te ingewikkeld is om de voorwaarden van art. 13 EVRM iuo. art. 3 EVRM te vervullen, nl. de feitelijke en juridische beschikbaarheid en toegankelijkheid van een effectief rechtsmiddel (nr. 95-103):

« 103. Selon la Cour, si une telle construction peut en théorie se révéler efficace, en pratique, elle est difficilement opérationnelle et est trop complexe pour remplir les exigences découlant de l'article 13 combiné avec l'article 3 de disponibilité et d'accessibilité des recours en droit comme en pratique. »

Ondanks de duidelijke inhoud van dit arrest en de gevolgen welke eruit dienen/ kunnen worden afgeleid, verwijst de Staatssecretaris in de bestreden beslissing enkel naar de mogelijkheid van een niet-schorsend beroep, hetgeen manifest strijdig is met de inhoud van het geciteerde arrest en derhalve een schending uitmaakt van de artt. 3 en 13 EVRM”.

3.9. Verzoekers’ betoog is eens te meer niet meer dan een theoretisch betoog. Nergens concretiseren zij waarom ze ondanks het feit dat ze niet vastgehouden worden, dienen te beschikken over een beroep met schorsende werking. In het verzoekschrift wordt zelfs niet de moeite genomen om het moeilijk te herstellen nadeel uit te werken dat ze riskeren indien de bestreden beslissing niet geschorst wordt.

Alleszins vormt de behandeling van onderhavig beroep met de daarin opgenomen de grief betreffende artikel 3 EVRM – die, er weze aan herinnerd, niet geconcretiseerd wordt – het bewijs dat de artikelen 3 en 13 EVRM in casu gerespecteerd worden.

Het vierde middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA